

Arrest

nr. 55 355 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat S. BUYSSE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 maart 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 maart 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 7 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 8 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 4 november 1984 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny.

Uw problemen begonnen nadat begin mei 2008 een aanslag plaatsvond in de Katayamawijk te Grozny. Omdat u vreesde onschuldig opgepakt te worden, vertrok u ongeveer een week later naar Naltsjik (Kabardinië-Balkarië), waar u bij een vriend logeerde. Toen u vernam dat uw vader overleden was, keerde u terug naar Tsjetsjenië om er zijn begrafenis bij te wonen, waarna u terug naar huis ging in Grozny. Een paar dagen later werd u thuis door Tsjetsjeense militairen opgepakt en overgebracht naar de militaire basis van de Staropromyslovskiwijk, waar u gedurende drie dagen werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u ernstig gemarteld teneinde een bekentenis af te dwingen. Na drie dagen werd u overgebracht naar de ROVD omdat uw tante er een klacht had ingediend wegens ontvoering. Alvorens in hechtenis te worden genomen, bracht de ROVD u eerst over naar het ziekenhuis om er uw wonden te laten hechten, meer bepaald naar het Stedelijke Ziekenhuis nummer 9. De ROVD startte een onderzoek, dat u vrijpleitte van enige betrokkenheid bij de aanslag. Na drie dagen bij de ROVD te hebben vastgezeten, werd u daarom vrijgelaten. Bij het verlaten van de ROVD werd u buiten opgewacht door een aantal mannen die zeiden dat ze u overal zouden weten te vinden en u zouden vermoorden. Op aanraden van uw advocaat en de chef van de ROVD besloot u uw land te verlaten en reisde u naar Slowakije, waar u op 17 juni 2008 asiel aanvraagde. U ontving in Slowakije een negatief antwoord op deze asielaanvraag en besloot daarom op 21 november 2008 terug te keren naar Tsjetsjenië. Uiteindelijk verbleef u vier maanden in Tsjetsjenië, waarvan ongeveer een maand in een ziekenhuis in Grozny om er behandeld te worden. Op een gegeven moment kreeg u een convocatie om u aan te melden bij de recherche in Grozny. Omdat u vreesde dat dit betekende dat de mannen die u bij uw vrijlating bedreigd hadden hun dreigementen hard zouden maken, besloot u opnieuw uw land te ontvluchten.

U verliet Tsjetsjenië voor de tweede maal in maart 2009. Vanuit Grozny reisde u met een minibus naar Moskou, van waaruit u met een andere minibus doorreisde naar België. U bereikte België op 21 maart 2009. Op 24 maart 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met militairen die u ten onrechte verdachten van betrokkenheid bij een aanslag.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde dat u door de militairen gearresteerd en mishandeld werd (CGVS 1, p. 11). Na drie dagen zou u overgeplaatst zijn naar de ROVD, die een officieel onderzoek opstartte nadat uw tante een klacht had ingediend wegens ontvoering (CGVS 1, p. 7 - CGVS 2, p. 13). Voor u door de ROVD in hechtenis werd genomen, brachten zij u naar het ziekenhuis voor verzorging, waarschijnlijk naar ziekenhuis nummer 9 (CGVS 2, p. 7). U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u inderdaad door de militairen werd opgepakt. U kon evenmin enig tastbaar bewijs voorleggen van de klacht die door uw tante bij de ROVD zou zijn ingediend noch van het officiële onderzoek dat daarop volgde. U kon de Belgische asielinstanties tot slot ook geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat u voor uw vasthouding bij de ROVD, in mei 2008 (Vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), p. 2 nr. 5), in het ziekenhuis werd verzorgd. U legde wel een uittreksel uit uw medisch dossier en een bewijs van consultatie bij een

arts voor. Uit het uittreksel uit uw medisch dossier blijkt dat u van 24 november 2008 tot 27 december 2008 werd opgenomen op de afdeling DTO omwille van een hersenschudding. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u verklaarde in mei 2008 te zijn gearresteerd en mishandeld terwijl dit attest melding maakt van een opname in de periode 24 november 2008 tot 27 december 2008. Dit attest, dat overigens niet gedateerd is, spreekt zich bovendien niet uit over de oorzaak van de vastgestelde verwondingen. Het bewijs van consultatie vervolgens dateert van 2 december 2008. Ook hier dient erop gewezen te worden dat u verklaarde in mei 2008 te zijn mishandeld, terwijl dit attest handelt over een consultatie die pas 6 maanden later plaatsvond. Daarenboven maakte u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens uw beide interviews bij het Commissariaat-generaal melding van een gewelddadig incident in november 2008 dat verband houdt met de door u aangehaalde problemen. Door het gebrek aan enig tastbaar bewijs aangaande uw problemen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Er dient bovendien vastgesteld te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel identiteitsdocument kon voorleggen. U verklaarde geen internationaal paspoort te hebben. U voegde hieraan toe dat u wel een internationaal paspoort had gehad, maar dat dit reeds vervallen was toen u vanuit uw land in juni 2008 naar Slowakije ging (CGVS 1, p. 4 en 9). Aangaande uw binnenlands paspoort verklaarde u in eerste instantie dat uw binnenlands Russisch paspoort door de Slowaakse autoriteiten ingehouden werd (Terugnameverzoek, nr. 18 - Verklaring DVZ, nr. 21). Tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat u met uw binnenlands Russisch paspoort vanuit Slowakije terug naar Tsjetsjenië zou zijn gereisd (CGVS 1, p. 9). Later gaf u tijdens datzelfde interview dan weer aan dat uw paspoort zich toch in Slowakije bevindt (CGVS 1, p. 15). Het feit dat u hierover ongerijmde verklaringen aflegde, doet vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (u verklaarde dat u in Naltsjik (in Kabardinië-Balkarië) opgroeide, dat uw (ex)-vrouw en schoonouders er woonden en dat u er tijdens de oorlogen in Tsjetsjenië hebt verbleven (verklaring DVZ, vraag 15, vragenlijst DVZ, 3.5, CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 6 en 8)), een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u zonder internationaal paspoort vanuit Moskou met een minibus naar België bent gereisd (CGVS 1, p. 7). Onderweg zou er grenscontrole hebben plaatsgevonden, waarbij de chauffeur de documenten diende te tonen. Zelf werd u echter geen enkele keer gecontroleerd (CGVS 1, p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u echter verklaarde dat het al vervallen was voor uw vertrek naar Slowakije (CGVS 1, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor nog verder uitgehold.

Voorts werden er tussen uw opeenvolgende verklaringen een aantal ongerijmheden vastgesteld. Zo verklaarde u aangaande uw arrestatie tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u door zes medewerkers van de ordediensten werd meegenomen (CGVS 1, p. 10). Toen tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal echter gevraagd werd door hoeveel personen u werd opgepakt zei u dat het 11, 12, 13 mannen waren of misschien 10 (CGVS 2, p. 10). Wat uw bekentenissen tijdens de folteringen door de militairen betreft, vertelde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u geen naam wilde noemen en u daardoor zelf de belangrijkste hoofdverdachte werd (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal gaf u daarentegen aan dat u tijdens de folteringen de naam hebt genoemd van een man die ook naar de moskee ging (CGVS 2, p. 7). U vermeldde weliswaar dat u aan geheugenproblemen lijdt (Vragenlijst DVZ, p. 1 en p. 3 nr. 5 en CGVS 2, p. 4), maar legde geen enkel medisch attest voor dat deze beweringen ondersteunt, hoewel u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal specifiek werd gewezen op het belang hiervan (CGVS 1, p. 15). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas door deze ongerijmheden verder geërodeerd.

Ook tussen uw verklaringen tegenover de Slowaakse autoriteiten en die ten aanzien van de Belgische asielinstanties werden enkele ongerijmheden vastgesteld. Zo stelde u in het kader van uw Slowaakse asielaanvraag dat u door gemaskerde onbekenden werd meegenomen en gedurende 2 dagen vastgehouden en gefolterd werd (zie vragenlijst asioldossier Slowakije, nr. 5). Ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u gedurende drie dagen en drie nachten werd vastgehouden (CGVS 1, p. 12 – CGVS 2, p. 7). Verder verklaarde u in het kader van uw

Slowaakse asielaanvraag dat u na deze twee dagen werd vrijgelaten en vervolgens naar huis terugkeerde (zie vragenlijst asioldossier Slowakije, nr. 5), terwijl u tegenover het Commissariaat-generaal aangaf dat u na 3 dagen werd overgebracht naar de ROVD, waar u nog drie nachten in hechtenis zat (CGVS, 2, p. 7). Aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u ten overstaan van elke asielinstantie dezelfde waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, boet uw asielrelaas door deze ongerijmdheden verder aan geloofwaardigheid in.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u weigerde de naam te noemen van de gevangenis of de plaats waar u werd vastgehouden (CGVS 1, p. 12). Ondanks het feit dat u vooraf reeds gewezen werd op het vertrouwelijke karakter van het gehoor (CGVS 1, p. 7), verklaarde u de naam niet te willen zeggen ook al wist u hem (CGVS 1, p. 12). Hierdoor is het voor de Belgische asielinstanties onmogelijk om de waarheid in verband met een kernelement van uw asielrelaas te achterhalen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een convocatie, een medisch attest met omstandigheidsverslag, 2 rapporten over de situatie in Tsjetsjenië en een rapport over de effecten van foltering op Tsjetsjeense vluchtelingen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uit de convocatie blijkt dat u zich op 25 februari 2009 diende aan te melden bij de recherche van de MVD. De convocatie vermeldt echter niet om welke reden of in welke hoedanigheid u zich diende aan te melden, zodat ze weinig bewijskracht heeft ten aanzien van uw verklaringen. Aangaande het medische attest met bijhorend omstandigheidsverslag moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat het slechts een kopie betreft, waarvan de authenticiteit niet vastgesteld kan worden. Daarenboven gaat het hier om een oneigenlijk attest. Dit attest is immers bedoeld ter ondersteuning van een aanvraag tot verblijf om humanitaire redenen en heeft weinig gebruikswaarde in het kader van de asielprocedure. De twee rapporten aangaande de situatie in Tsjetsjenië betreffen slechts een algemene uiteenzetting over de situatie in uw land van herkomst, maar bevatten geen enkele verwijzing naar uw persoonlijke situatie. Zoals reeds aangehaald is de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië echter geen voldoende grond voor erkenning en is een individuele beoordeling noodzakelijk. Bijgevolg zijn deze rapporten niet bij machte bovenstaande beslissing te wijzigen. Hetzelfde geldt ten aanzien van het rapport over de effecten van foltering op Tsjetsjeense vluchtelingen in Noorwegen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van zijn verzoekschrift houdt verzoeker een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij benadrukt verder dat hij recht moet hebben op een effectief rechtsmiddel en vraagt om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van de verzoekende partij niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker meent dat geen rekening gehouden werd met de gegronde vrees die hij koestert voor zijn leven. Hij is er van overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij spreekt niet enkel uit persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoeker stelt dat de conclusie van het CEDOCA-document, waaruit hij citeert, ondertussen ondergraven is door het standpunt van UNHCR van 7 april 2009 (*"Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien"*) en haalt hierbij aan dat er in principe geen binnenlands vluchtalternatief aanwezig is, noch in Tsjetsjenië noch elders in Rusland, dat in bepaalde gevallen subsidiaire bescherming moet worden onderzocht en enkel vrijwillige terugkeer kan. Verzoeker citeert de risicoprofielen uit dit – volgens zijn beweringen Duitstalig - UNHCR-rapport van 7 april 2009 en de risicoprofielen die zijn opgenomen in een CEDOCA-document. Vervolgens verwijst verzoeker naar *"wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeense voorbeeld dd. 26 mei 2005"*. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit Tsjetsjenië en er ernstige problemen heeft gekend en hij zwaar werd gemarteld en onvoldoende kan rekenen op bescherming in Tsjetsjenië. Hij doorspekt zijn betoog met foto's van een jonge man die een aantal letsels vertoont. Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de devolutieve werking van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de bewijslast en poneert dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Hij benadrukt dat etnische Tsjetsjenen die hun land verlieten wel een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming citeert verzoeker cijfers van de Franse, Oostenrijkse en Poolse asielinstanties en stelt dat de bestreden beslissing enkel een standaardmotivatie bevat, die hij weergeeft. Verzoeker wijst erop dat deze informatie van CEDOCA zelf stelt dat de situatie problematisch is en dat deze informatie verouderd is waardoor er een schending is van de artikelen 48/2, 48/3 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker oppert dat er een schending van artikel 6 van het EVRM zou bestaan wanneer de beslissing niet in het licht van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zou worden getoetst. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en besluit dat dit in het kader van de volheid van rechtsmacht dient te worden gecontroleerd. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn en dat de situatie geenszins veranderd is in positieve zin. Een zekere mevrouw Gannuskina, de voorzitter van *"Memorial Rusland"* riep bij een zitting van het Europees parlement onlangs op om geen etnisch Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van artikel 3 van het EVRM, aldus verzoeker. Verzoeker stelt tevens dat de nota aangeeft dat er in Tsjetsjenië een situatie van straffeloosheid heerst en dat de stelling van *"Memorial"* m.n. dat terugkeerders in het algemeen een kwetsbare groep zouden zijn, wordt beaamd.

3.2. Voor zover verzoeker de schending van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. De bestreden beslissing is in de eerste plaats gestoeld op de overweging dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de erkenning van de vluchtelingenstatus en dat een individueel onderzoek van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. De bestreden beslissing vindt verder zijn grondslag in de vaststelling dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs van de vervolgingsfeiten en geen enkel identiteitsdocument kon voorleggen. Ook werd vastgesteld dat verzoeker over zijn reisroute ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Bij de vergelijking van de twee interviews bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bij de vergelijking van verzoekers verklaringen voor de Slowaakse autoriteiten met diegene die hij aflegde voor de Belgische autoriteiten werden een aantal ongerijmdheden vastgesteld. Blijkens de bestreden beslissing weigerde verzoeker de naam te noemen van de plaats waar hij werd vastgehouden, zodat de Belgische asielinstanties niet in de mogelijkheid zijn de waarachtigheid van dit element van zijn asielrelaas te toetsen. De documenten die verzoeker heeft voorgelegd doen geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet ten slotte wordt in de beslissing gesteld dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie niet van aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel op algemene wijze stelt niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing maar deze op generlei wijze in concreto weerlegt. Door in zijn verzoekschrift te benadrukken dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus omdat hij ernstige

problemen heeft gekend, hij werd gemarteld en niet zou kunnen rekenen op de bescherming in Tsjetsjenië, levert verzoeker geen concreet bewijs van vervolging. De foto's van een gewonde man waarmee verzoeker zijn verzoekschrift doorspekt (Verzoekschrift, p. 7-9), laten niet toe de betrokkene te identificeren, noch de oorzaken van de getoonde verwondingen vast te stellen. De Raad wijst erop dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst of algemene rapporten dienaangaande niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.7. Verzoeker beperkt zich tot het citeren van enkele risicoprofielen uit een – volgens zijn beweringen Duitstalig - UNHCR-rapport van 7 april 2009 over de asielaanvragen van Tsjetsjenen, maar voegt dit document niet toe aan zijn verzoekschrift. Verzoeker oppert dat de conclusie van het CEDOCA-document dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt ondergraven door voornoemd rapport. De Raad ziet niet in hoe verzoekers kritiek op het CEDOCA-document een invloed kan hebben op de motieven van de bestreden beslissing aangezien hij niet aantoont in hoeverre hij beantwoordt aan de risicoprofielen die hij opsomt en de bestreden beslissing niet gebaseerd is op het feit dat verzoeker niet zou beantwoorden aan de profielen uit het CEDOCA-document. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de door hem aangehaalde feiten en in zijn verklaringen een aantal ongerijmdheden schuilgaan die betrekking hebben op enkele kernaspecten van zijn asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker niets concreet inbrengt tegen deze motieven, zodat ze behouden blijven en door de Raad worden hernomen.

3.8. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.10. wordt gesteld. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

3.9. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming enkel een stijf formule bevat. Op grond van de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, kan niet worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.10. Voor zover verzoeker met zijn betoog over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van een situatie van willekeurig geweld kritiek levert op de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat verzoeker de specifieke vaststellingen op grond van de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve gegevens niet betwist, noch weerlegt. Verzoekers beweringen klemmen des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juli 2009, die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. De gevechtshandelingen tussen rebellen

enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten (stuk 20, Landeninformatie, SRB Russische Federatie, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië). Niettegenstaande verzoekers kritiek op deze informatie licht verzoeker niet toe op welke wijze deze informatie aanleiding zou kunnen geven tot het besluit dat de situatie in Tsjetsjenië van dien aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een 'reëel' risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.11. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker nog dat de Raad *“zich er ambtshalve van dient te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij terugkeert naar het land van herkomst”*. Het weze herhaald dat ook wat de subsidiaire bescherming betreft de bewijslast op de asielzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Zoals hierboven gesteld werd in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

3.12. Verzoeker heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN